

Partnerství

Mezilidské vztahy jsou vedle otázek týkajících se zdraví nejméně diskutovaným a v podstatě nevyčerpatelným tématem, diskutovaným prakticky při každém setkání s lidmi, ať již probíhá ve větším kolektivu nebo mezi čtyřma očima při individuálním rozhovoru. Snaha o porozumění si a skrze sebe přiblížení se k druhému člověku provází každého z nás. Láska je pak tou vlastností, již se na této Cestě hledání sami provázíme.

Mezi lidmi přežívá jedna velmi hluboce zakořeněná, a musím dodat, že povětšinou mylná, představa, že seznámením se se svým protějškem, případně následným uzavřením sňatku jsme získali životního partnera. Víím, běžně se tento termín – partner – používá. Záměrně však v posledním čase při setkávání s lidmi i na povídáních znovu navozuji téma partnerství, abych, pokud si přítomní dovolí a budou naslouchat, dal opakovaně a důrazně najevo: skutečným partnerem se jeden druhému můžeme teprve časem stát. Vždyť při seznámení se prakticky neznáme. Nevyklučuji tím kategoricky možnost, že v ojedinělém případě se mohou setkat dvě duše, dva lidé, kteří si od počátku rozumí beze slov. I tak však jejich dlouhodobé soužití bude platné jen při žití určitých podmínek. Jsem člověk zralého věku, mohu bez uzardění říci, že mám již řadu životních zkušeností, mnohé mě bylo dovoleno poznat cestou nabyté vnitřní rlosti. Hluboká víra byla mojí vlastností, díky níž jsem se dovedl do stavu poznání, co je v životě nejdůležitější. Jakým způsobem je žádoucí stanovit si životní priority, abychom mohli bezbolestně, s úsměvem na rtech a s hřejivým pocitem ve svém mystickém srdci, na duši, procházet jednotlivými životními situacemi. Dnes již víím, a chci se o poznané i dělit.

Ctít druhého člověka znamená chápat princip Daru Života.

Stejně tak víím, jak je pro řadu z nás těžké, obtížné, přijít této větě na kloub. Vnořit se do její hloubky jako do tůně Boží pravdy. Pro jedince úkol v omezeném čase i zdánlivě neřešitelný. Uvědomme si ale nejpodstatnější – neřešitelnost je vždy pouze zdánlivá. Boží pravda nikdy neměla, nemá a nikdy nebude mít platnost pro selektivně vybranou skupinu obyvatelstva. Nikdo z nás nebyl zapomenut a není opomíjen. Nepřipusťme si ani náznak myšlenky, že jsme se ocitli v bludišti, z něhož není východisko. Dovedu ale pochopit i myšlenkové pochody člověka, vžít se do stavu jeho mysli, kdy si sám a zdůrazňuji, že jenom vlastním přičiněním, takovou situaci připraví. Sám, nikoli s pozadím Božího záměru.

Vteřinu za vteřinou žijeme neopakovatelné kouzlo Daru Života.

Dovolme si, dovolujeme si znovu a znovu neocenitelný přepych prožitku, jímž můžeme každé takové chvíli dát punc respektu Božího Daru skrze nás. Dovolme si a dovolujeme si obohacovat svůj život o poznání skrze svého nejbližšího. Blížíme se tím k vyrovnanému životu. Dejme si možnost volně dýchat. Ctěme, ba přímo uctívejme, Člověka bez podlézavosti a poklonkovaní, respektujeme jeho svobodu. Respektujeme jeho vlastnosti i volbu jít životem vlastní cestou, byť možná některé její úseky i s bolestí. Neznám čistší volbu a přímější cestu ke svému protějšku než Cestu do jeho srdce. Zároveň však vyžadujeme respektování své svobody a své volby jít životem vlastní cestou. A to se vši rozhodností, s nezbytnou dávkou tolerance, nikoli však ústupků. Tak my, lidé tvůrci, nacházíme cestu jeden ke druhému. Tuto možnost máme všichni. Vzájemným respektem se ke společnému partnerství vychováváme. Ano, ojedinělou možností je i partnera potkat, v naprosté většině případů se však k partnerství musíme dopracovat, vychovat se navzájem. Jsme každý jiný. Odlišnosti nás mohou rozdělit, můžeme jich tvůrčím způsobem i využít. Volba je jenom na nás.

Mluvím o postupném přibližování navzájem, pomalém nošení se do citů, myšlenkových pochodů člověka, který je nám blízký, jehož bychom rádi měli za svého partnera. Nedovolme si však jiný přepych. Nepřipusťme si, že o svém blízkém již víme vše, že jej známe do morku kostí. Nezapomeňme, než jsme jej poznali tak, jak si v přítomném okamžiku připouštíme, museli jsme vynaložit určité úsilí, posunout se ve svém vlastním vývoji. Přiznejme stejnou vůli i touhu svému protějšku. I on přece mohl za stejný čas urazit kus cesty. Nedovolme si uspokojení, strnulost, vývoj nikdy nekončí. Sebeuspokojení, nabytý pocit jistoty, že již není co poznávat, je cestou do propasti. Každý, i ten nejméně šťastný den, nám každému přináší řadu impulsů, kterými si můžeme nejenom zpříjemnit, ale hlavně obohatit svůj život. Nedovolme si je přehlédnout. Museli jsme vynaložit mnoho energie, abychom se jeden druhému přiblížili. Nedovolme si proto falešným pocitem jistoty dokonaného díla opačný děj – pomalé vzdalování se. Jenom si vzpomeňme, s jakými vyhlídkami a nadějemi jsme krok za krokem budovali přítomné. Každý z nás přece žije svůj sen. A nyní, když se sen stal, i když třeba jen částečně, skutečností, si dovolíme, aby se nám rozplynul mezi rukama? Žijme tak, aby poslední otázka byla jen řečnickou. Nezapomeňme totiž ještě na jedno. K obnovení promarněného je třeba vždy víc energie než k vybudování původního. Narušené základy je třeba nejprve zbourat, vyžaduje to mnoho vůle, energie i času. Nemusíme přece vždy jít pouze cestou chyb a omylů, máme možnost využít i zkušenosti a moudrosti našich předků.

Jan Konfršt
(2. 4. 2005)